

Conversa amb Miquel Angel Rierra

Atravessant mig centenar de quilòmetres de Pla, som arribats a Manacor, segona vila de l'illa. Allà, a ca seva, ens trobam l'afable Miquel Angel, no el poeta ni el novel·lista, sinó l'home de profunda sensibilitat. La conversa és més bé contertúlia d'amics, a la sala empaperada de llibres ordenadament col·locats; a la taula unes copetes d'anís dolç ens humitetgen els llavis i les hores passen ràpides, amb els renous dels grans nots que al bassiot del jardí posen música de fons. Les ombres ja guanyen a la claror i sopam a l'únic lloc en la història de l'illa on un desembarc bel·lic per a conquerir-la fracassà. Ja és prop de mitjanit i ens cal retornar als nostres caus de Ciutat, satisfets d'haver descobert un nou amic al Llevant mallorquí. Enmig de la fosca d'una nit sense lluna i amb una forta estreta de mans a l'amic, enllestim el camí.

-- ¿Qui és En Miquel Angel Rierra?

-- Crec que la quasi totalitat de les persones conscients ho són, sobretot, de no tenir una idea massa clara entorn a la seva pròpia identitat. També a mi em passa i, a dies, en grau superlatiu. Parafraçant allò de "sols sé que no sé res", podria dir, de mi, que l'única cosa que tenc clara és la de ser un grapat de tradiccions: de ser una persona alegre i, alhora, profundament trista, d'anar empès per un optimisme contagiós i al mateix temps per un pessimisme que no ho és genysmenys, i així. De cada dia som més escèptic, en el sentit etimològic de la paraula, sobretot quant a mi mateix. Una cosa que sí perdura, amb una rara estabilitat, és la passió pel joc prodigiós de la paraula escrita. I encara així, dins aquesta estabilitat, hi podríem perfectament detectar l'element en cert sentit contradictori que representa el distint nivell d'entusiasme amb què la visc: a dies --quasi bé tots-- la creació literària em sembla la cosa més fascinant que pot fer un ser humà; d'altres --verament pocs-- la més perfectament inútil.

-- ¿Dades d'identitat?

-- Tampoc estan massa clares, tot i haver-hi documents on es pretén fixar tot això del nom, la naturalesa i les dates de naixença. I és que hi ha dies que no és ni remotament veritat que jo vaig néixer a Manacor l'any trenta. Tampoc ho és que tenguí la llicència tura de dret. Tot depèn del moment: n'hi ha, com ara, que em sent,